

BEHANDELAARHOPPER

Eerst kreeg ik hulp van een diëtiste met verstand van eetstoornissen. Ik kreeg van haar een voedingsschema en ik moest op de weegschaal. Prima. Hoewel, prima? Prima voor mijn eetstoornis, ja. Want wat de diëtiste me voorschreef, at ik toch niet. En die weegschaal, tja, dat was voor mij alleen maar een middel om te zien of ik nog wel genoeg afviel. In mijn appartement in Amsterdam, waar ik aan de universiteit studeerde, had ik namelijk geen weegschaal.

Ik herinner me haar nu als aardig en lief, maar veel te soft. Ik kreeg eetlijsten van haar toegestuurd met de nodige tips en motivatie. Maar daar was ik helemaal nog niet aan toe! Bijna een jaar lang ben ik bij haar in behandeling geweest. En met succes: ik was nóg eens zeven kilo afgevallen.

Behandelaar nummer twee was een psychologe, die gespecialiseerd was in eetstoornissen bij kinderen en jongeren. Fantastisch, in haar had ik vertrouwen! Ze was aardig, geïnteresseerd en snapte wat ik bedoelde. Ze snapte alles wat ik aan elkaar loog. Dat ik goed was gaan eten, dat ik aankwam (we wogen niet, dus dat kon ik best beweren) en dat het echt weer met stappen vooruitging. Het ergste was: ik geloofde het zelf ook. En dat terwijl ik nog minder at, mijn sociale omgeving ontweek en me afzonderde. Samen met mijn eetstoornis had ik het gezellig genoeg.

Wat ik wel van deze tijd heb geleerd is dit: een behandelaar kun je wel voor de gek houden, maar anorexia niet. Het moest een keer stoppen. Maar nu gewoon nog even niet. Tot verdriet van mijn ouders en vooral mijn zus, die zelf psychologe is, maar zich net zo machteloos voelde als elke naaste van een eetgestoorde.